

и обикновенната най-дърбна порода. Първо място между тях държи Дели-Орманската, която дава, сравнително, най-едри и най-красиви коне, а следъ нея Искърската. Най-голямата височина която достигат конетѣ отъ казанитѣ три породи е 1.40—1.45 и доста рѣдко единъ и половина метръ. Тѣхнитѣ отличителни свойства сж: голѣма пѣргавостъ, осторожностъ, особено въ прѣминаване балканисти мѣста, остро зрѣние (въ добръ отглѣданиѣ), износливостъ, скоро приучаване къмъ впрѣгане и лѣгко принасяние на гладъ и лишения. При всичкитѣ тия обаче добри качества, нашия конь далекъ още не отговаря като такъвъ въ разнитѣ военни цѣли, а особено като впрѣгатенъ артилерийски и кавалерийски конь. До прѣди освобождението на Княжеството, Дели-орманскитѣ коне, както и тия, развъждани въ долината на р. Марица, сж се считали за едни отъ най-добритѣ въ европейскитѣ владѣния на Турция, като при това сж били извѣстни до нѣгдѣ и въ странство. Тѣ сж се цѣнили отъ тогъвашнитѣ турски власти като прѣвсходни коне за ѣздене и значителна часть отъ тяхъ е отивала въ ремонтъ на туската кавалерия. Следъ войната обаче, (Руско-Турската) тия два вида, или по-добръ, тия двѣ породи коне, въ рѣцетѣ на нашия българинъ — земледѣлецъ, сж изгубили съвършено това си значение, благодарение на неговата немарливостъ въ развъжданieto и отглѣдванието им¹⁾.

Въ послѣдно врѣме обаче, върху подобренieto на конската раса, както и въобще на скотовѣдството у насъ, е обрнато особено внимание. Всичкитѣ почти оръжии съвѣтъ сж се снабдили и продължаватъ да се снабдяватъ съ доброкачествени производители отъ извѣстни инострани породи, съ цѣль да подобрятъ и въздигнатъ породата на конетѣ въ перспективнитѣ имъ окрѣзи, а освѣтъ това и самото Министерство на Земледѣлието и Търговията е открило нѣколко складове отъ жребци (Плѣвенскій, Шюменскій, и при земледѣлческитѣ училища Садово и Руссе) съ сжщата тѣзи цѣль. Отъ друга страна, откриванитѣ прѣвъ послѣднитѣ двѣ години конкурси за добитѣка въ нѣкои мѣста на Княжеството, както и вземаната отъ Военното Министерство мѣрка, щото за ремонтъ въ кавалерията и войсковитѣ обози да се купуватъ коне и отъ мѣстна доброкачествена порода, поощриха населението въ подобрене расата на мѣстнитѣ коне до толкова, щото, възможно е, че следъ единъ периодъ отъ нѣколко години, коневѣдството въ нѣкои части на България да добие значение на специаленъ отрасль въ поминака на населението — единственното условие при което може да се очаква отглѣдванието на годни за военна служба коне.

При всичко, че конетѣ у насъ стоятъ много ниско въ качествено отношение спрямо тѣзи въ другитѣ европейски държави и като така, сравнението на Княжеството съ тия послѣднитѣ, въ развъжданieto на този родъ добитѣкъ да нема цѣль и значение; но за да имае обаче понятие, поне за мѣстото, което България държи въ количествено отношение

¹⁾ До прѣди войната, развъжданieto и отглѣдванието на добритѣ коне, както въ казанитѣ горѣ мѣста, така и въ всичкитѣ други части, съставляющи сега Княжеството, се е дължало, изключително, на турското население, което, както е извѣстно, обича доста много добитѣка, а особено коня и го отглѣдва съ особено усърдие и старание. Даже и сега ний виждаме, че сравнително най-добритѣ коне въ Княжеството — Дели-орманскитѣ, се отглѣдватъ пакъ отъ турското население.